

RESSÒ DE LA PARAULA

Salm 50: testimonis de la bondat de Déu

En la pregària del qui ha estat perdonat entren els altres. En primer lloc per la via de l'alegria, que és el primer efecte del perdó de Déu. Recordem-ho amb el Salm 50:

«Torna'm el goig de la teva salvació, que em sostingui un esperit magnànim» (v. 14).

No demana qualsevol goig, sinó precisament «el de la teva salvació», aquell que encomanes quan perdones. Per això, «goig» i «esperit magnànim» van junts: són signe del fet que l'origen de l'alegria ha estat veritablement el perdó. Hi ha qui manifesta alegria, perquè ha aconseguit, després de gran esforç, un triomf o un benefici, o està molt satisfet amb si mateix, o ha tingut sort... Però de fet, ¿no ens agrada molt més l'alegria de l'humil, que ha estat capaç de demanar perdó i que, en obtenir-lo i sentir-se estimat gratuïtament, somriu i traspua pau i es mostra magnànim i generós? Penso que són dues maneres d'alegria radicalment diferents: aquella és com una expansió entusiasta del propi «jo», i aquesta, en canvi, és una porta oberta del jo als altres, per a ser acollits i estimats, de la mateixa manera com ell ha estat estimat.

Observem, de passada, que tota la generositat i magnanimitat dels cristians i de l'Església no ha de tenir l'origen en la primera alegria, la que ve de la nostra pretesa bondat, els projectes i els esforços que fem, sinó en la segona: en el goig d'haver estat perdonats i estimats de franc per Déu. Alegria i generositat són els primers signes que donem de la bondat de Déu davant els altres i el món.

També entren els altres per la via del testimoniatge explícit:

«Ensenyaré els teus camins als pecadors i tornaran a tu els qui t'han abandonat... Déu meu, Déu que em salves, aclamaré la teva bondat. Obre'm els llavis, Senyor, i proclamaré la teva lloança» (vv. 15-17).

Ensenyar, aclamar i proclamar és quelcom més que dir coses o fer un discurs. Una força incontenible empeny des de dintre a parlar, a cridar i a cantar. Si ha estat Déu qui ha obert els llavis, ningú els podrà tancar. Com deia sant Ciril d'Alexandria «el pecat lliga la llengua», mentre que el perdó i la gràcia l'alliberen per a l'anunci, l'aclamació i el cant. I sant Anselm pregava: «Tu has obert la boca de Zacaries i res no ha pogut impedir que profetitzis». És l'experiència dels malalts guarits per Jesús, o la del mateix sant Pau evangelitzador, quan deia que la Paraula de Déu no pot estar encadenada... És un testimoniatge que va molt més enllà de la voluntat, doncs brolla com un corrent indomable, barrejat amb sentiments d'alegria, agraïment i lloança.

No és aquesta la millor i més autèntica transmissió de la fe? Ningú no podrà titllar a qui prega així, de falta de coneixement d'allò que diu o de prepotència, o afany de domini, o manipulació... Ell proclamarà allò que ha viscut. I ho farà amb profunda humilitat, fugint de tot protagonisme, amb la convicció de no haver merescut l'amor.

I de ben cert que serà escoltat, perquè esdevindrà un testimoni creïble... tot i que només els senzills assoliran participar del tresor que comunica el seu cant.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Inici de l'Any Maragall

► El passat 2 de març, al Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat, va tenir lloc l'acte d'obertura de l'Any Joan Maragall 2010-2011, que commemora els cent cinquanta anys del naixement (10 d'octubre de 1860) i els cent anys de la mort (20 de setembre de 1911) del poeta i intel·lectual cristià Joan Maragall i Gorina. La Institució de les Lletres Catalanes, del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, considera de molta importància la commemoració de l'Any Maragall per tal d'actualitzar i donar a conèixer el seu pensament en el nostre país i també en l'àmbit internacional. Formen part de la comissió d'honor d'aquesta commemoració les següents persones del món eclesial: el cardenal Martínez Sistach, el bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Joan-Enric Vives, i l'abat de Montserrat, Josep M. Soler. *Gravat: Retrat de Joan Maragall fet pel fotògraf Audouard, l'any 1903.*

EDITORIAL

Solidaritat amb els afectats per la crisi

La crisi econòmica que viu el nostre país és molt forta i la seva durada és incerta. Davant de la dura realitat que viuen moltes persones, sobretot les que estan a l'atur, els nostres bisbats estan donant un testimoni de solidaritat efectiva amb aquestes persones més afectades per la crisi. Aquesta és una bona notícia, poc coneguda, però ben real. En els darrers temps podem dir que les nostres obres i institucions cristianes estan vivint un creixement en la solidaritat enmig de la crisi econòmica.

Càritas està multiplicant els esforços davant l'augment de persones que li demanen un ajut. Són moltes les parròquies que reparteixen aliments o roba; altres parròquies han obert menjadors socials o centres per atendre les persones sense sostre. Les Càritas parroquials i la Càritas de cada bisbat treballen en connexió estreta i s'esforcen per donar la millor sortida als recursos de què disposen, que són escassos davant de les necessitats constatades.

Cal dir també que aquesta tasca de solidaritat és possible gràcies a la confiança de moltes persones en l'Església i les seves institucions socials i assistencials. Sense aquest recolzament efectiu en forma de donatius, no es podria fer la bona feina que s'està fent. Encara voldríem remarcar la valuosa col·laboració dels voluntaris que treballen, en les institucions eclesials, en estreta col·laboració amb els professionals del treball social.

La ja propera celebració de la Setmana Santa, i de la Jornada de l'Amor Fraternal —el Dijous Sant—, és un moment oportú per animar-nos, com a cristians i com a comunitats cristianes, a continuar i a intensificar, si ens és possible, aquest camí d'una vida més solidària i fraternal amb els germans i germanes més afectats per la crisi i descobrir els signes, que ja apunten, vers un canvi social més just i més humà. Si aquests signes es confirmen, podríem pensar que la crisi haurà tingut alguns efectes positius.

Divendres Sant: Tota l'Església amb Terra Santa

► El Divendres Sant l'Església catòlica celebra el Dia dels Sants Llocs, aquest any amb el lema «Tota l'Església amb Terra Santa». La finalitat de la jornada és difondre el coneixement i amor a Terra Santa entre els fidels, pregar per la Custòdia de Terra Santa i ajudar-la amb la col·lecta, animar jornades a favor de Terra Santa i promoure peregrinacions als llocs bíblics. El responsable de Terra Santa a les diòcesis catalanes és el P. Manuel Prados, OFM, (c/ Santaló 80. 08021 Barcelona, tel. i fax 932 022 757). La Custòdia de Terra Santa fou fundada per sant Francesc d'Assís el 1217 i encomanada per Climent VI als franciscans el 1342.

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

► Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; que el salvi, si tant se l'estima». R.

M'envolta una munió de gossos, em rodeja un estol de malfactors, m'han lligat les mans i els peus, puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meva roba. Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, us lloaré enmig del poble reunit. Fidels del Senyor, lloeu-lo, fills de Jacob, glorifiqueu-lo, reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

(Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguïn que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

► Passió de Nostre Senyor Jesucrist segons sant Lluc (Lc 22,14-23,56)

(Fragment final)

Quan arribaren a l'indret anomenat Gòlgota, el crucificaren juntament amb els criminals, un a la dreta i l'altre a l'esquerra. Jesús deia: †. «Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan». C. Es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus. La gent s'ho estava mirant. Les autoritats deien rient-se'n: S. «Ell, que en salva d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit». C. Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: S. «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix». C. Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus».

C. Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: S. «No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres». C. Però l'altre, renyant-lo, li respongué: S. Tu que estàs sofrint la mateixa pena tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixiem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal». C. I deia: S. «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne». C. Jesús li respongué. †. «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís».

C. Ja era cap al migdia quan s'estengué per tota la terra una foscor fins a mitja tarda: el sol s'havia eclipsat. La cortina que tancava el santuari s'esquinçà per la meitat, i Jesús cridà amb tota la força: †. «Pare, confio el meu alè a les vostres mans». C. I havent dit això, expirà. (Aquí tothom s'agenolla i fa una pausa.)

El centurió, després de veure el que havia passat, en donava glòria a Déu i deia: S. «És veritat: aquest home era innocent». C. I tota la gent que era present en aquell espectacle després de contemplar tot el que havia passat se'n tornava donant-se cops al pit. Tots els seus coneguts i les dones que l'havien seguit des de Galilea es mantenien a distància mirant-s'ho.

► Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

Mi Señor me ha dado una lengua de iniciado, para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabilaba el oído, para que escuche como los iniciados. El Señor me abrió el oído; y yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me apaleaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

► Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre, si tanto lo quiere.» R.

Me acorrala una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suertes mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / Fieles del Señor, alabadlo; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los filipenses

(Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

► Pasión de Nuestro Señor Jesucristo según san Lucas (Lc 22,14-23,56)

(Fragmento final)

Y cuando llegaron al lugar llamado *la Calavera*, lo crucificaron allí, a él y a los malhechores, uno a la derecha y otro a la izquierda. Jesús decía: †. «Padre, perdónalos porque no saben lo que hacen». C. Y se repartieron sus ropas echándolas a suerte.

El pueblo estaba mirando. Las autoridades le hacían muecas diciendo: S. «A otros ha salvado, que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido». C. Se burlaban de él también los soldados, ofreciéndole vinagre y diciendo: S. «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo». C. Había encima un letrero en escritura griega, latina y hebrea: «Este es el rey de los judíos».

Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: S. «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros». C. Pero el otro le increpaba: S. «¿Ni siquiera temes tú a Dios estando en el mismo suplicio? Y lo nuestro es justo, porque recibimos el pago de lo que hicimos; en cambio, éste no ha faltado en nada». C. Y decía: S. «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu Reino». C. Jesús le respondió: †. «Te lo aseguro: hoy estarás conmigo en el Paraíso».

C. Era ya eso de mediodía y vinieron las tinieblas sobre toda la región, hasta la media tarde; porque se oscureció el sol. El velo del templo se rasgó por medio. Y Jesús, clamando con voz potente, dijo: † «Padre, a tus manos encomiendo mi espíritu».

Y dicho esto, expiró. (Se arrodillan todos y se hace una pausa.)

El centurión, al ver lo que pasaba, daba gloria a Dios diciendo: S. «Realmente, este hombre era justo». C. Toda la muchedumbre que había acudido a este espectáculo, habiendo visto lo que ocurría, se volvían dándose golpes de pecho. Todos sus conocidos se mantenían a distancia, y lo mismo las mujeres que lo habían seguido desde Galilea y que estaban mirando.

Entrada de Jesús a Jerusalem, icona bizantina, Nicòsia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Is 42,1-7 / Sl 26 / Jn 12,1-11 ■ **dimarts**: Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38 ■ **dimecres**: Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25 □ **dijous**: Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15 ■ **divendres**: Celebració de la Passió del Senyor: 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jn 18,1-19,42 ■ **dissabte**: Comença el temps de Pasqua □ **diumenge** vinent, Diumenge de Pasqua de la Resurrecció del Senyor (lit. hores: 1a setm.): *Vetlla*: Després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Lc 24,1-12. *Missa del dia*: Ac 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Lc 24,1-12). Per a la Missa vespertina, l'Evangelí pot ser: Lc 24,13-35.

COMENTARI

Pare, confio el meu alè a les vostres mans

La litúrgia del Diumenge de Rams ens ofereix «el tresor de la passió de nostre Senyor al qual tots estem cridats per alimentar-nos i salvar-nos». Aquestes paraules de la *Imitació de Crist* poden guiar la nostra reflexió sobre les lectures d'avui: el tercer cant del servent del Senyor tret del llibre d'Isaïes, l'himne cristològic de la carta als filipencs i la narració de la passió de nostre Senyor segons la versió de Lluc.

Seguint Jesús en la passió, tots els cristians estem convidats a adherir-nos personalment al seu sofriment, a la seva soledat, a la seva lluita interior. Així ho feren, per exemple, Simó de Cirene, que el va ajudar

a portar la creu en el camí del calvari, i les dones que feien mostres de dol i el planyien. Tots varen fer seu el camí de Jesús, tots varen participar del seu dolor i de la seva creu. No eren espectadors que contemplaven l'escena des de fora, sinó veritables seguidors; veritables deixebles que el van acompanyar fins al final.

Clavat en la creu, Jesús intercedeix al Pare per aquells soldats que no saben el que fan. Fins i tot en el moment decisiu posa en pràctica el seu ensenyament perdonant els pecadors i les ofenses rebudes injustament. Amor i perdó rep també el criminal penedit a qui Jesús ofereix el

do de la salvació. Ara bé, abans d'expirar, Jesús dirigeix la seva última paraula al Pare, a aquell que l'ha enviat i li ha donat la força per dur a terme la seva missió salvífica.

Quina lliçó en podem treure nosaltres? Certament moltes, però potser la més important és aquesta: que la creu de Crist transforma el món mitjançant la conversió i el perdó. El sacrifici de Crist no va ser en va i nosaltres en donem testimoni. Meditem, doncs, una vegada més, la passió de nostre Senyor que amb el seu sofriment i la seva mort es revela Fill de Déu i germà nostre.

Dra. Núria Caldach-Benages

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

Els sacraments: el pas del visible a l'invisible

Quan ens disposem, un any més, a celebrar els fets capitals de la nostra salvació, el misteri pasqual de Jesucrist, el pas del seu món al Pare, resulta adient reflexionar sobre la relació entre la fe i els sacraments. Perquè tant la fe com els sacraments ens porten d'aquest món al Pare del cel, per la mediació de Jesucrist. Tenim en primer lloc el Baptisme.

El Baptisme és la representació visible —i eclesial— de la justificació per la fe, de la qual hem parlat en els darrers escrits. L'existència simultània en l'Església de l'itinerari de la fe i de la vida sacramental és molt més que un simple duplicat.

La relació entre el sacrament i la fe és la relació que existeix entre el que és visible i el que és invisible. El visible és entès com a penyora i símbol del que és invisible. Talment com en la llei de l'Encarnació, en la qual conèixer i estimar allò que és visible, per exemple l'escolta amorosa

de la paraula de l'Esclat, ens condueix al coneixement i a l'amor del misteri invisible: l'amor de Déu. És el que diu el prefaci de Nadal: «Així, tot coneixent Déu, d'una forma visible, som atrets a l'amor dels béns invisibles».

La comunió eclesial catòlica suposa viure el misteri de Déu invisible i etern en la mediació del que és visible, i que es realitza històricament en l'espai i en el temps. Això és, precisament, el principi de la sacramentalitat catòlica. Posaré un exemple extret de la vida de caritat, al defora dels sacraments. Un parell d'amigues visiten dues germanes malaltes. Aquest és el fet visible, en diríem l'embolcall exterior. En la realitat pregon, les dues amigues s'han trobat amb el Crist com les dones en el matí de la Resurrecció. L'amor de Déu les ha guiades fins aquesta realitat invisible. Caminem amb els peus a la terra, però la nostra vida és amagada amb Crist, en Déu. La vida ordinària esdevé trobada amb el Senyor que viu.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

DÉU NO TÉ POR

La força feble de la fe

El segle més secularitzat de la història, el xx, ha conegut una profunditat de fe que emergeix de la memòria dels nous màrtirs. És una herència que transmet alguna cosa essencial: la força feble de la fe.

Al segle xx, l'Església ha tornat a ésser Església de màrtirs, com ha escrit Joan Pau II, que va viure de prop una experiència d'Església de màrtirs a Polònia, especialment durant la segona guerra mundial. Aquesta és una realitat de moltes comunitats cristianes durant el segle passat: haver conegut el sofriment i la mort per la persecució o haver tingut germans o germanes caiguts per fidelitat a l'Evangelí, per no haver renunciat a ésser humans, pel compromís a comunicar la fe i viure la caritat. Són els *nous màrtirs*.

L'herència del segle xx no és només la d'un final de la cristiandat, de la civilització parroquial i d'un món cristià. No és el que queda després d'un llarg desgast i de moltes estacions d'inanició. No és l'herència d'una antiga família noble en decadència, que deixa algun antic palau com a museu del que havia estat o alguna propietat per conservar i un record per cultivar amb gust arqueològic. Joan XXIII deia que l'Església no és cap museu.

És l'herència d'una força que ha animat molts cristians: catòlics, ortodoxos, protestants, han caigut per la fe, eventualment l'un al costat de l'altre. En aquest sentit, la celebració del 7 de maig de 2000 al Coliseu és una pregunta encara oberta a les nostres Esglésies i a les nostres consciències de cristians: ¿Volem acceptar l'herència d'aquestes dones i d'aquests homes que han caigut per no renunciar a la fe, a l'amor, a una vida humana, inspirada per l'Evangelí? No es tracta de cap herència d'una memòria que fonamenti la venjança, que legítimi alguns drets i algunes pretensions. És l'herència d'una vida i la vida de molts.

Andrea Riccardi

(*Déu no té por*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

28. ✦ Diumenge de Rams. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

29. Dilluns. Sant Ciril, diaca i mr.; sant Eustaci, abat; santa Beatriu de Silva, vg., a Toledo.

30. Dimarts. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe; sant Joan Clímac, abat.

31. Dimecres. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia; sant Amós, profe-

ta; santa Balbina, vg. romana i mr.; beat Amadeu (†1472), duc de Savoia.

1. Dijous. Sant Venanci, bisbe i mr.; sant Hug, bisbe; santa Teodora, mr.; beat Nuño Álvares Pereira, rel. carmelità.

2. Divendres. Sant Francesc de Pàola (1416-1507), ermità, fund. Mínims (CR); santa Maria Egipcíaca, penitent.

3. Dissabte. Sant Sixt I, papa, mr.; sant Nicetas, abat.

INTENCIONS DEL SANT PARE (abril)

General: Que el fonamentalisme i l'extremisme siguin contrarestats pel diàleg.

Missionera: Que els cristians perseguits perseverin en l'amor de Déu.

ENTREVISTA

M. DOLORS ALSINA

Voluntariat íntegre

La M. Dolores Alsina és voluntària de l'Hospital matern infantil de Sant Joan de Déu d'Esplugues de Llobregat des de fa 22 anys. Ha estat en diferents serveis: a la biblioteca, a les plantes de neurologia i d'onco-hematologia i cures paliatives, i actualment a nounats. La presència dels voluntaris es concreta en activitats lúdiques: estar amb els nens mentre els pares recuperen forces, treballen o atenen altres fills, biblioteca, sala de jocs, celebracions... Segons la M. Dolores, «des de la gratuïtat, la nostra presència reforça l'atenció integral al pacient i a la seva família; és una ajuda que s'ofereix des de la solidaritat en un procés, el de la malaltia, que comporta dolor, interrogants i sofriment».

Què li han aportat personalment aquests primers 22 anys?

Hi ha unanimitat en afirmar que quan comences penses que vas a donar-te als altres, però aviat experimentes que reps molt més del que dones. L'hospitalitat, com a carisma de l'Orde de Sant Joan de Déu, ens ajuda a ser sensibles a les necessitats de l'altre i aquesta actitud m'ha servit, no solament per estar a prop dels nens i dels seus pares, sinó que ha arribat a formar part del meu ésser, m'ha fet madurar i m'ha preparat per poder viure amb sentit la meua pròpia vida. És font de creixement personal.

A través del voluntariat feu arribar el missatge de Jesús?

A l'hospital hi ha servei pastoral per atendre les necessitats espirituals dels nens i de les seves famílies. Malgrat això, tot i saber que la meua missió com a voluntària no és l'atenció espiritual pròpiament, m'he trobat sovint que, en situacions de vulnerabilitat a causa de la malaltia, les famílies aprofiten la meua presència i mantenen un diàleg profund sobre els perquè que els van sorgint, com ara el sentit del sofriment, on és Déu?, per què els nens... En el dia a dia, com a voluntària i creient, t'acabes convertint en un confident i referent espiritual.

Com actua el voluntari davant una situació de malaltia irreversible?

Per sort, la gran majoria de nens responen als tractaments i es curen. Quan no és així, més que fer, l'important és estar, ser per l'altre, comprometre't i arribar a crear el clima de confiança que fa que no sigui necessari res més que la presència càlida i serena que ells necessiten en aquests moments.

Òscar Bardají i Martín

PADRES E HIJOS

Al pie del cañón o padres tráfugas

La situació de separació pone a cada uno en su sitio: para bien o para mal. Cada ex miembro de la pareja se coloca en el lugar que cree que le corresponde y exagera incluso su función parental; así se vuelve uno más padrazo o más madraza de lo que era antes.

O bien, por el contrario, uno se descoloca y se autoexcluye de la fotografía familiar, para pasar a engrosar las filas del transfuguismo (que no sólo recluta a políticos desertores de su partido, sino también a progenitores que se escapan de su ejercicio parental). Mientras que otros siguen en su sitio, al servicio incondicional de la familia, contra viento y marea.

Los retoños, que no tienen un pelo de tontos, saben sacar buena tajada de la nueva situación familiar. Así, al poco de producirse la separación, no es raro que el hijo mayorcito, que paulatinamente se ha ido convirtiendo en *protector* o está estrechamente *aliado* con un progenitor, exige que el adulto le trate de igual a igual y rehúsa aceptar su autoridad. ¡Y ya la tenemos armada! Porque pocos adultos se van a oponer a este golpe de estado filial, ya que constituyen el colectivo de progenitores abatidos por la separación y con muy pocas ansias de tomar las riendas de la disciplina familiar. El hijo, pues, tarde o temprano termina por usurpar el poder parental.

Sin llegar a estos extremos de motín filial en contra de la jerarquía institucionalizada, lo que observo habitualmente en la consulta es que el proceso de separación provoca una declinación o un cambio, al menos temporal, en el cumplimiento adecuado de las tareas encomendadas a los progenitores. Esta situación parental dimisionaria sólo puede tener efectos negativos para la educación de los hijos, sobre todo si son adolescentes.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

AGENDA

CRÒNICA

Benedicció i inauguració d'un pis del Servei d'habitatge social. El Servei d'habitatge social és un projecte promogut per Càritas Interparroquial de Vilanova i la Geltrú i desenvolupat a la parròquia de Sant Joan Baptista. Funciona des del 2007, per donar resposta a les necessitats en tema d'habitatge que es detecten. El passat dia 4 de març es va inaugurar un nou pis d'aquest servei, amb la benedicció del bisbe de Sant Feliu i la presència del Sr. Roglà, director de Càritas Barcelona i el Sr. Joan Ignasi Elena, alcalde de Vilanova. Aquest serà un pis que oferirà allotjament compartit a cinc homes; en canvi, els altres sis pisos del Servei d'habitatge social donen acollida a 7 famílies. Totes les persones beneficiàries d'aquest servei hi arriben mitjançant l'atenció prèvia de Càritas.

AGENDA

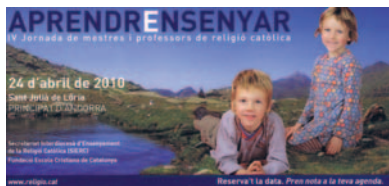
Celebracions de Setmana Santa de la Pastoral del Sord. Interpretades en llengua de signes per a sords. Dijous Sant, 19 h: Missa del Sopar del Senyor, parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (c/ Consell de Cent 114). Divendres Sant, 12.30 h: la Passió del Senyor; 14 h: dinar solidari; 15 h: Via Crucis

ESGLÉSIA DIOCESANA

Admissió a ordes d'un seminarista diocesà. El passat 10 de març va tenir lloc la celebració d'aquest ritus en què l'Església confirma la vocació del candidat al ministeri ordenat. Van ser 8 seminaristes, dels quals un de la nostra diòcesi: Francesc Camón, que actualment col·labora els caps de setmana a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts. L'acte tingué lloc a la parròquia de Sant Joan Maria Vianney de Barcelona, amb motiu d'estar celebrant l'Any Sacerdotal que recorda el 150è aniversari del traspàs del rector d'Ars.

amb projecció, parròquia Sta. Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta 68 - c/ Benet Mercadé 25). Dissabte Sant, 21 h: Vetlla Pasqual, parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa.

IV Jornada de mestres i professors de religió catòlica. 24 d'abril. El Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió Catòlica i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya organitzen aquesta jornada formativa i d'intercanvi, amb el lema «APRENDRESENENYAR». Sant Julià de Lòria, Principat d'Andorra.

Aplec de Santa Maria de Foix. 5 d'abril, 12 h. El bisbe Agustí presi-

dirà l'eucaristia de l'aplec que se celebra aquest dilluns de Pasqua al santuari de la Mare de Déu de Foix. Aquest és un dels nombrosos aplecs que se celebren als nostres pobles i ciutats l'endemà de Pasqua.

La maduresa cristiana davant la nova llei d'avortament. Ja podeu trobar al web de la Delegació de Família i Vida www.bisbatsantfeliu.org/familia el darrer article de la sèrie que ha publicat aquesta delegació per transmetre els continguts principals de la nova llei d'avortament, analit-

zats des d'una perspectiva catòlica. En aquest, editat en motiu de la recent Jornada per la Vida celebrada el dia de l'Encarnació (25 de març), es parla del panorama, greu, que s'obre ara que està aprovada la llei, tot apel·lant a la maduresa cristiana per difondre l'Evangeli de la Vida.

FORMACIÓ

El dret a la vida: qüestió legal o moral? Dijous 15 i 22 d'abril, de 19 a 20.45 h. Participació gratuïta. Més informació: cep@cepastorals.cat, tel. 933 174 858, Rivadeneyra 6, 3r, Barcelona.

CATEDRAL

Celebracions litúrgiques de Setmana Santa.

28 de març, 12 h Benedicció dels rams a la Plaça de la Vila; a continuació, missa.

31 de març, 11.30 h Missa del Crisma.

1 d'abril, 20 h Missa vespertina del Sopar del Senyor; 21.30 h hora santa.

2 d'abril, 10 h Ofici de lectures i laudes; 18 h Celebració de la Passió del Senyor; 20 h Via crucis a la Plaça de la Vila.

3 d'abril, 10 h Ofici de lectura i laudes; 22 h Vetlla Pasqual.

4 d'abril, 9, 12 i 13.15 h Missa del dia de Pasqua.

El bisbe Agustí presidirà a la Catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat, totes les celebracions de la Setmana Santa. Diumenge de Resurrecció celebrarà l'eucaristia a la parròquia de Santa Magdalena d'El Pla del Penedès, a les 12 h.

ECO DE LA PALABRA

Salmo 50: testimonios de la bondad de Dios

En la plegaria de quién ha sido perdonado entran los demás. En primer lugar por la vía de la alegría, que es el primer efecto del perdón de Dios. Recordémoslo con el Salmo 50:

«Devuélveme la alegría de tu salvación, afiánzame con un espíritu generoso» (v. 12).

No pide cualquier alegría, sino precisamente «la de tu salvación», aquella que contagias cuando perdonas. Por ello, «gozo» y «espíritu magnánimo» van juntos: son signo de que el origen de la alegría ha sido verdaderamente el perdón. Hay quien manifiesta alegría, porque ha conseguido, después de gran esfuerzo, un triunfo o un beneficio, o está muy satisfecho de sí mismo, o ha tenido suerte... Pero de hecho, ¿no nos gusta mucho más la alegría del humilde, que ha sido capaz de pedir perdón y que, al obtenerlo y sentirse amado gratuitamente, sonríe y rezuma paz y se muestra magnánimo y generoso? Pienso que son dos maneras de alegría radicalmente diferentes: aquella es como una expansión entusiasta del propio «yo», y esta, en cambio, es una puerta abierta del yo a los otros, para ser acogidos y amados, de la misma manera que él ha sido amado.

Observemos, de paso, que toda la generosidad y magnanimidad de los cristianos y de la Iglesia no debe tener el origen en la primera alegría, la que viene de nuestra pretendida bondad, los proyectos y los esfuerzos que hacemos, sino en la segunda: en el gozo de haber sido perdonados y amados gratuitamente por Dios. Alegría y generosidad son los primeros signos que damos de la bondad de Dios ante los demás y ante el mundo.

También entran los otros por la vía del testimonio explícito:

«Enseñaré tus caminos a los pecadores y volverán a ti quienes te han abandonado... Dios mío, Dios que me salvas, aclamaré tu bondad. Ábreme los labios, Señor, y proclamaré tu alabanza» (vv. 13-15).

Enseñar, aclamar y proclamar es algo más que decir cosas o hacer un discurso. Una fuerza incontenible empuja desde dentro a hablar, a gritar y a cantar. Si ha sido Dios quien ha abierto los labios, nadie los podrá cerrar. Como decía san Cirilo de Alejandría «el pecado ata la lengua», mientras que el perdón y la gracia la liberan para el

anuncio, la aclamación y el canto. Y san Anselmo oraba: «Tú has abierto la boca de Zacarías y nada ha podido impedir que profetice». Es la experiencia de los enfermos sanados por Jesús, o la del mismo san Pablo evangelizador, cuando decía que la Palabra de Dios no puede estar encadenada... Es un testimonio que va mucho más allá de la voluntad, pues brota como una corriente indomable, mezclada con sentimientos de alegría, agradecimiento y alabanza.

¿No es esta la mejor y más auténtica transmisión de la fe? Nadie podrá tildar a quien ora así, de falta de conocimiento de aquello que dice, o de prepotencia o afán de dominio o manipulación... Él proclamará aquello que ha vivido. Y lo hará con profunda humildad, huyendo de todo protagonismo, con la convicción de no haber merecido el amor.

Y sin duda será escuchado, porque llegará a ser un testimonio creíble... a pesar de que sólo los sencillos alcanzarán a participar del tesoro que comunica su canto.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat